

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Cogitationes, Sive Considerationes Christianae Pro singulis Anni diebus

Complectens Januarium, Februarium, Martium

Nepveu, François

Monachii, 1709

Dies 20. De peccato veniali. Id ducit ad mortale.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-60495](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-60495)

Februarius. *Precare DEUM, ut agnoscere te doceat pericula statûs teporis, ut statuas vel ab eo tibi cavere, si eo non es irretitus; vel ex eo teeripere, si hæcenus in eo hæsisti.*

Utinam frigidus esses, aut calidus: sed quia tepidus es, & nec frigidus, nec calidus, incipiam te evomere ex ore meo.

Apoc. 3. v. 15.

De frigidis & carnalibus ad spiritualem venisse fervorem vidimus; de tepidis omnino non vidimus. *Cassian.*

DIES XX.

De peccato Veniali.

Id ducit ad Mortale.

I.

Nemo fit repentè pessimus. Pauci sunt, qui primo congressu peccatum non horreant: Non illico, nec nisi gradatim in id labimur. Quantaunque corruptione labe originaria cor nostrum infecerit, & quantamcunque immoderationem in animum nostrum invexerit, remansère tamen in eo reliquiæ quædam, ac semina rationis, & æquitatis, quæ nos identidem excitant ad condemnanda gravia in alijs flagitia; dùmque eorundem horrorem nobis

bis

bis inspirant, timorem ea committendi in-
ijciunt. Verùm, ubi in consuetudinem
nos immergimus peccati venialis, quod
semper convenientiam quandam cum mor-
tali habet, pederentim etiam erga hoc, ut
ita dicam, cicuramur; ac primò minorem
horrorem erga id sentimus, postea verò mi-
nùs id formidamus, tum in alijs sine magna
indignatione, & horrore spectare assuesci-
mus, nec amplius id, ut rem adedò horren-
dam averfamur; imò etiam gratum quid
in eo advertimus: denique eò usque pro-
gredimur, ut id absque difficultate, quin
& cum gaudio ipsimet committamus. En
gradus! per quos in præcipitium devol-
vimur. An non in id decidisti? si hoc est,
an denuò ex eo emerfisti?

II. Peccatum Veniale non est quidem
aberratio à fine ultimo, est tamen deflexio
quædam. à frequentioribus flexibus eò
tandem devenimus, ut aberremus penitus.
Non est quidem abalienatio à DEO; sed te-
por, qui ad abalienationem sternit viam;
dum negligere DEUM assuescimus, uti per
peccatum veniale contingit, eò denique
delabimur, ut eum contemnamus, si quid
sincerè amamus, non derepente ad ejus-
dem odium progredimur: verùm, ubi pa-
tùm amamus, facilè in amore languesci-
mus

Februarius, mus. Languor iste non multum à repore abest, nec repor ab odio vel contempu. Distractio voluntaria in precibus nihil esse nobis videtur: non rarò tamen cogitationis pravæ, desiderij flagitiosi causa est, vel occasio; flagitiosum desiderium peccati mortalis, & peccatum mortale causa æternæ damnationis. Si hoc tecum reputares, contemnerésne tantopere voluntariam in oratione mentis evagationem, vel quodcunque aliud parvum delictum?

III. Quantumcunque innocens & bonus videatur amor, quo quis in personam aliquam fertur; si tamen paulò vehementior est, sensim in purè humanum declinat, nisi quis sibi ipsi perpetuò invigilet: Deus non amplius est ipsius motivum: sola ratio, non verò gratia est hujus affectûs regula; ab humano facillè transitur ad naturalem, à naturali ad teneriorem, à teneriori ad sensui blandientem, ab hoc denique ad impurum, hoc est, flagitiosum. Quemadmodum gradatim, & sensim sine sensu delabimur, sic casum nostrum ferè non advertimus, neque nos cecidisse sentimus; nisi ubi tam profunda in abyssò nos deprehendimus, ut inde emergere non facillè possimus. Eheu! an non & ego in tam misero statu versor, quin tamen id sentiam

tiam; vel saltem in periculo quantocyus **Februarius.**
in eum decidendi, quin advertam: noli
Domine hoc permittre; sed illumina &
sustenta me, ut mihi à tanta infelicitate
caveam.

*Statue peccatum veniale, quantum poteris,
vitare; hoc enim medium præsentissimum est, se
à mortali defendendi.*

Qui spernit modica, paulatim decidet.
Eccli. 19. v. 1.

A minimis incipiunt, qui in maxima
proruunt. Bern.

DIES XXI.

Derebus adversis.

*Res adversæ signa sunt Amoris Dei er-
ga nos.*

I.

EA, quæ nos miserias, & infortunia di-
cimus, non rarò beneficia DEI sunt.
Quæ veluti pænas, & iræ Divinæ effectus
horremus, sæpe DEI sunt erga nos mani-
festissima teneri amoris testimonia. Et
verò res adversæ docent nos in nos ipsos
descendere, ubi deprehendimus, nos fo-
rinfecus optatis non potiri. Eæ nos hu-
miles reddunt, & à nobismetipsis abalie-
nant